

vil jeg bede det ærede Medlem lægge Mærke til. Det er ikke tilfældigt, at Ordene staa, som de staa.

Ordføreren (Holstein): Jeg skal ikke blande mig i denne interessante Strid, men overfor den høitærede Minister vil jeg, for at forklare Diskussionen, udtale, at Udvalget er enigt med den høitærede Minister i den Opfattelse, han gjorde gjældende med Hensyn til Overtagelsen af Udgifterne til Underhold af Døbstumme, altsaa enigt i den Fortolkning af Loven, han der gjorde gjældende, og som medfører, at ikke blot ligesom faste Udgifter i paakommende Tilfælde kunne refunderes, men ogsaa Udgifter til den Art aandsvage Døbstumme og Lignende. — Med Hensyn til Nymindesag er det selvfølgelig, at Udvalget ikke vil tvinge Ministeren til Trods for de Oplysninger, han har givet, ind paa de store Bevillinger; men det er en Opfordring til Ministeren om muligvis at gøre det og til at paasthynde Undersøgelserne, og dersom det i nogenlunde kort Tid viset sig, at disse Pengene kunne bruges paa en for Statskassen og Landets Interesse forsvarelig Maade, da ogsaa at bruge dem i Finantsaaret. — Det store Forslag om et Fiskeriforslag har Finantsudvalget ikke saaledes taget en nægtende Stilling til, at jeg tør sige, at man absolut bryder Staven over den Tanke, der ligger i det. Der har været megen Tvivl derom, og videre tør jeg heller ikke sige. Udvalget har navnlig tvivlet om, hvorvidt det ikke vilde være langt hensigtsmæssigere, om Staten gjorde det muligt for danske Fiskere at lære det hollandske Fiskeri i Holland og saa komme tilbage for at undervise Fiskeribefolkningen her og da stotte, i Forbindelse med en saadan Virksomhed, Foretagender af privat Natur, Sammenslutninger af Fiskere i dette Viemed, end at indlade sig paa denne Statsdrift. Jeg tror, at denne Betragtning er rigtigere end Regjeringens. Jeg tror ikke, at man vil naae Noget ved Dampskibet. Men ligesaa lidt som jeg tør have en afgjørende Mening herom, ligesaa lidt vil Udvalget præteredere at have det. Hovedgrunden, hvorfor man er imod Bevillingen, er, som sagt, den, at Sagen er kommen saa sent til os — Forslaget er først kommet den 15de Marts til os — at det i Diebliffet ikke har været os muligt at danne os en endelig Opfattelse af et saa vigtigt Spørgsmaal, som dette dog er. — Med Hensyn til Jernbanespørgsmaalet og Spørgsmaalet om Overfarten mellem Kallehave og Koster, vil jeg for mit Vedkommende sige, at jeg ikke har stor Betænkning ved at ofre en endog ret betydelig

Sum for at tilfredsstille Møens Krav paa en Forbindelse med Sjælland, og det selv om denne Sum maatte være noget større end det, man ellers pleier at ofre lige overfor andre Landsdele. Det er ikke det, som vil afstrække mig i denne Sag. Hvis jeg lægger de Oplysninger, som den høitærede Minister har meddelt Udvalget, og som ere ret detaljerede, til Grund, vil der blive tabt høit regnet 85,000 Kr. (En Stemme: 75,000 Kr.!) 75,000 Kr.? Jeg tror, det er 85,000 Kr., men det er det Samme. Jeg antager nemlig, at det, der vil tabes, vil være Anlægsbroen ved Kallehave og den ved Koster, den første koster 45,000 Kr. og den anden 40,000 Kr. Og lægger man det sammen, bliver det 85,000 Kr. efter Søren Mathiesens Regnebog, men det kan gjerne være, at man kan komme noget længere ned, idet det er muligt, at en Del af denne Anlægsbro kan bruges, selv efter at Dæmningen er anlagt. Det er imidlertid ikke et saa enormt stort Beløb, at man ikke kunde sige, at et saadant Offer, bragt i Løbet af 6 Aar, kunde forsvares nogenlunde, naar man tager Hensyn til, hvad der ellers offres, paa de andre Landsdele. Hvad der for mig er afgjørende, og som jeg oprigtig tilstaa, at jeg ikke er kommen til Klarhed over, er Spørgsmaalet om, hvorvidt denne Bevilling præjudicerer Jernbanen. En Betingelse for, at den ikke skulde præjudicere Jernbaneanlægget, er for det første den, at Dæmningen bliver lagt i en anden Retning end den af Ministeren foreslaaede, thi det Jernbanespørgsmaal, der her er Tale om, og som anbefales af Folke-tingsudvalget, hvis Betænkning nu er om- delt, er et Jernbaneanlæg, som maa føre sin Dæmning og sin faste Bro ud fra Sjællands- siden paa et tidligere Punkt og i en anden Vinkel, endog en modsat Vinkel, end den af Ministeren foreslaaede. Det er den første Betingelse. Men den anden Betingelse, som jeg maatte finde nødvendigt at faae Bished om, hvis jeg skulde stemme for Forslaget, er den, at man ved at bevilge denne Foranstaltning ikke lægger selve Jernbaneforslaget Hindringer i Veien. Jeg sigter ikke derved til Hindringer af ren finantsiel og materiel Natur, altsaa til det, at der spildes nogle Pengene, hvis det faste Broanlægs Retning bliver forkert, men jeg sigter herved til, hvad man jo saa tidt ser i denne Verden, at der er Fare for, at naar vi nu bevilge disse Pengene og bringer dette store Offer for Møen, vil det komme en tålig, eller om jeg maa sige det, en endnu tåligere Stemning hos den høie Minister og maalkø ogsaa i Landskabet overfor Jernbaneforslaget, end der allerede er nu. Det vil jeg ikke være med til. Saa